

לִי אֲזוּזוֹתַי רַעֲיִתַי יוֹנְתַי תַּפְוֹתַי שְׂרָאשֵׁי נִמְלָא טָל קְוֻצוֹתַי רְסִיסֵי
 לְיִלְהָה: גַּ פִּשְׁטְתַּי אֶת פִּתְנֵתַי אֵיכָכָה אֶלְבָּשְׁנָה רוּזְצַתַי אֶת
 רִגְלֵי אֵיכָכָה אֶטְנַפֵּם: ד' דוּדֵי שְׁלֹז יָדוּ מִן הַזּוּר וּבִמְעֵי הָמוּ
 עָלָיו: ה' קִמְתִּי אֲנִי לַפְתוֹן לְדוּדֵי וְיָדֵי נְטָפוּ מוֹר וְאַצְבָּעֵתַי
 מוֹר עֵבֶר עַל פְּפוֹת הַמִּנְעוֹל: ו' פִּתְוֹתַי אֲנִי לְדוּדֵי וְדוּדֵי זֻמְקָה

זוהר שיר השירים

רעב ותאב לאכול, ובעוד שהוא אוכל בא עני, עמד על הפתח ושאל ממנו להאכילו, ולא החזיר לו פנים, הלך העני בפחי נפש, לאחר שעה הגישו לפניו עוד לאכול, ואכל עד שנתמלא בטנו מכל, כיון שראה שאינו יכול לאכול עוד אמר תנו השיריים לעני, היה חכם אחד עומד אצלו אמר לו, שוטה אילו יכולת לאכול עוד לא היית נותן לעני, עכשו שאין בך כח לאכול יותר אתה רוצה ליתן השיריים לעני, כך הוא האדם בעולם הזה הולך בהכליו רעב ותאב לתאוות גופו ולהרויח ממון, בא העני הוא יצר הטוב ושואל ממנו בבקשה שיחזור בתשובה ויעסוק בתורה, והוא אינו רוצה, לאחר זמן כשתופסין אותו בקולר ורואה שאינו יכול להרויח יותר אומר לחזור בתשובה, והקדוש ברוך הוא אומר לו, שוטה עכשיו שאינך יכול להרויח יותר אתה אומר שתחזור בתשובה, ואילו יכולת להרויח עוד לא היית חוזר בתשובה, ובעוד כך יוצאת נשמתו ממנו, אמר רבי יהושע בן לוי למה לך כל כך, על זה כתוב (קהלת יב) וזכור את בוראך בימי בחורותיך עד אשר לא יבאו ימי הרעה וגו': (זוהר חדש פרשת לך)

ישראל רצו ליכנס לארץ לקיים המצוות התלויות בארץ

פתחתי אני לדודי ודודי חמק עבר וגו'
 בקשתיהו ולא מצאתיהו וגו'. אמר רבי

ה' אוהב את כנסת ישראל

עוד אמר רבי שמעון בוא וראה גודל רחמנותו של הקדוש ברוך הוא אצל כנסת ישראל, הדא הוא דכתיב פתחי לי אהותי רעיתי וגו', פתחי לי פתח של תשובה למען תזכי לכל טוב שבעולם, שראשי נמלא מל, זהו ראש העולם, קוצותי רסיסי לילה, זהו קצה העולם, כלומר ראש העולם וקצהו מלאתי כל טוב בשבילך, ואתה לא פתחת לי באותו זמן, ולאחר כך כשהעיק לך מה כתיב, קמתי אני לפתוח לדודי ודודי חמק עבר נפשי יצאה בדברו.

צריך לשוב בתשובה בזמן

דבר אחר קמתי אני לפתוח לדודי, זו היא הנשמה אצל הגוף, בעוד שהנשמה בגוף אין האיש רוצה להעיר דרכי התשובה, דאמר רבי פנחס בשעה שהנשמה רוצה לצאת מן הגוף מתחרט האיש למה לא שב בתשובה עד שיוצאת מן הגוף, ונשאר הגוף ככלי אין חפץ בו, ואמר רבי פנחס כל שבעת הימים נפשו מתאבלת עליו ואומרת קמתי אני לפתוח לדודי, ידע האדם שבעוד שהנשמה בגוף והגוף עומד בכחו, זו היא תשובה טובה ולא בשעה שאינו יכול להטא, משל למה הדבר דומה, לאדם היושב על שלחנו והוא